

Arrest

**nr. 65 110 van 26 juli 2011
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 13 april 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 maart 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 14 juni 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 juli 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat P. ROBERT en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De voornaamste gegevens van de zaak kunnen als volgt worden samengevat:

1.1. Qodratullah SHIRZAD, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 26 oktober 2008 en heeft zich op 27 oktober 2008 vluchteling verklaard. Op 23 december 2008 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arrest nr. 26.358 van 24 april 2009 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werden de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd. Verzoeker verklaarde zich een tweede keer vluchteling op 3 juni 2009. Op 17 maart 2010 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker verklaarde zich een derde keer vluchteling op 15 september 2010. Op 4 oktober 2010 nam de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en

asielbeleid de beslissing houdende weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag. Op 5 november 2010 verklaarde verzoeker zich een vierde keer vluchteling.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 24 december 2010 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgedragen aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 25 februari 2011.

1.3. Op 23 maart 2011 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 24 maart 2011 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van het district Sherzad (provincie Nangarhar) afkomstig te zijn. U bent een Pashtoun van etnische origine. Jarenlang was u landbouwer. Sinds u lid werd van de partij Afghan Melat wou u de vrede en de veiligheid van uw dorp Toto bewaren door inlichtingen voor uw partij te verzamelen. U kwam te weten dat J.(...) en A.(...), stamoudsten van uw dorp, samenwerkten met een talib, D.(...) S.(...) genaamd. Zij wensten de bevolking tegen de autoriteiten in opstand te brengen en ronselden kinderen die in madrassa's voor de heilige oorlog zouden worden opgeleid. Samen met uw partijgenoten T.(...), U.(...), W.(...) en A.(...) trachtte u hun plannen te dwarsbomen. Geregeld gaven jullie informatie door aan jullie partijvoorzitter S.(...) S.(...). Uw activiteiten resulteerden in de arrestatie door Amerikaanse troepen van de drie personen die u observeerde. Na een jaar kwam J.(...) vrij en na een zestal maanden kwam hij te weten dat u verantwoordelijk was voor zijn arrestatie. U werd door J.(...) beschoten maar geraakte niet gewond. Uw vader oordeelde dat u Afghanistan beter kon verlaten. U bleef nog vijf dagen in het dorp en ging vervolgens naar Jalalabad. Via Iran, Turkije, Griekenland, Italië en Frankrijk reisde u tot België.

Op 27/10/2008 ging u zich aanmelden bij de Belgische asielinstanties en vroeg u een eerste keer asiel aan. Op 29/12/2008 nam het Commissariaat-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Met het arrest 26358 nam de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 24/04/2009 een gelijkaardige beslissing.

Op 03/06/2009 diende u een tweede asielaanvraag in. Het Commissariaat-generaal nam op 18/03/2010 nogmaals een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. U diende geen beroep in tegen deze beslissing.

Uw derde asielaanvraag van 15/09/2010 werd niet in overweging genomen door de Dienst Vreemdelingenzaken.

Op 05/11/2010 heeft u zich, na deelname aan een hongerstaking, een vierde keer vluchteling verklaard. U verklaart nog steeds problemen met de Taliban te vrezen. Ter staving van uw asielrelaas legt u een kopie van uw lidkaart van de partij Afghan Melat voor.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal reeds tweemaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus nam en daarbij opmerkte dat aan uw herkomst uit Sherzad geen geloof kan worden gehecht. Ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen was van oordeel dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde herkomst uit Sherzad en voorgehouden profiel.

Bij uw vierde asielaanvraag stelt u dat u bij het eerste gehoor verkeerd begrepen werd. Zo argumenteerde het Commissariaat-generaal in de eerste weigeringsbeslissing ondermeer dat u personen als Haji Zaman, Gulbuddin Hekmatyar, Younus Khalis en Mowlawi Qabir niet kent. Dit klopt niet, beweert u nu. U stelt dat dit allemaal bekende en invloedrijke mensen uit uw regio zijn en dat u hiervan ook al bij het eerste gehoor op de hoogte was (CGVS, p.3). U stelt dat er, om een reden die u ook niet kent, tal van vergissingen werden gemaakt (CGVS, p.4). Uw argumentatie doorstaat de toets met het gehoorverslag van 16/12/2008 niet: het gehoorverslag toont aan dat de vragen en uw antwoorden op deze vragen duidelijk en niet voor interpretatie vatbaar waren (CGVS, p.8,9,13,14). Er kan niet anders dan worden geconcludeerd dat u bij uw eerste asielaanvraag niet op de hoogte was van zaken die u nu vanzelfsprekend vindt voor iemand die uit de regio Sherzad afkomstig is. U brengt dan ook geen elementen aan die een ander licht op uw asielmotieven of op de beoordeling van uw nood aan bescherming zouden kunnen werpen.

De vaststelling dat u niet recent uit Afghanistan afkomstig bent, is op zich geen reden om u het statuut van subsidiair beschermde te ontzeggen. Het feit echter dat u als asielzoeker geen reëel zicht biedt op uw herkomst, uw verblijfssituatie en de eventuele problemen die daaruit voortvloeien, verhindert de asielinstanties een juist beeld te vormen over uw werkelijke nood aan bescherming.

Het is de taak van de asielinstanties de vrees van de aanvrager te beoordelen ten aanzien van het land waarvan hij de nationaliteit draagt. Hiervoor is het vooreerst van belang te kunnen vaststellen of de betrokken asielzoeker de nationaliteit van Afghanistan bezit. Sinds decennia leven miljoenen Afghanen buiten hun land van herkomst. Grote groepen Afghanen leven in de buurlanden Iran en Pakistan, anderen hebben zich gevestigd in landen als Tajikistan, Rusland, Dubai, India. Mogelijks hebben ze daar een reëel verblijfsalternatief ontwikkeld of hebben ze zelfs de nationaliteit van het gastland verworven. In die context is het van belang dat de asielzoeker aannemelijk maakt dat hij de Afghaanse nationaliteit bezit en dat hij een duidelijk zicht geeft op zijn reële herkomst en reële verblijfssituatie.

Daarnaast wordt er vastgesteld dat vele Afghanen binnen Afghanistan verhuisd zijn (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland): de geboorteplaats en de oorspronkelijke verblijfplaatsen zijn niet noodzakelijk de (huidige) plaats of regio van herkomst. Het is van belang dat de asielzoeker een duidelijk zicht biedt op zijn werkelijke achtergrond, netwerk, familiale context zodat de asielinstantie kan beoordelen of er in hoofde van betrokkene een reëel binnenlands vluchtalternatief bestaat.

Om deze redenen is het van belang om te kunnen vaststellen waar de asielzoeker tot voor zijn vertrek woonde. Indien immers doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat de kandidaat-vluchteling geen zicht biedt op zijn nationaliteit, zijn reële verblijfssituatie of regio van herkomst, is het voor de instanties onmogelijk om een correct zicht te krijgen op de nood aan bescherming van deze persoon.

Er dient in deze te worden benadrukt dat er van een kandidaat-vluchteling redelijkerwijze verwacht mag worden dat hij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van begin af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (zie ook UNHCR, Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees, paragraaf 205). U heeft het de Commissaris-generaal, door het afleggen van bedrieglijke of ongeloofwaardige verklaringen omtrent uw verblijfplaatsen en de hieraan verbonden levenssituatie in de jaren voor uw komst naar België, onmogelijk gemaakt om een correct beeld te krijgen van een kernaspect van uw asielaanvraag en vluchtmotieven. Uw verklaringen laten immers niet toe om op een correcte wijze tot een inschatting te komen van uw werkelijke (familiale) situatie, van het al dan niet bestaan van een netwerk in uw hoofde of van uw verblijfssituatie of regio van herkomst. Een kandidaat-vluchteling heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en het is aan hem/haar om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de Commissaris-generaal zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. Gezien u hierin gebreke bent gebleven kan u het statuut van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus niet worden toegekend. Verder legt u een kopie van een lidkaart van de partij Afgan Melat voor. De eerste weigeringsbeslissing merkte al op dat u uw activiteiten voor deze partij op geen enkele manier aannemelijk heeft gemaakt. Dit document kan uw geloofwaardigheid dan ook niet herstellen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 7, §1 en 9, §1 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, samen gelezen met artikel 10.1,a van de richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende de minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus, voert verzoeker, onder verwijzing naar een arrest van de Raad nr. 56 354 van 21 februari 2011, aan dat het middel ernstig is wanneer de advocaat van de kandidaat-vluchteling niet op de hoogte werd gebracht van de oproeping voor gehoor. In een tweede onderdeel betoogt verzoeker dat indien de verwerende partij meent dat door de oproeping verzoeker ingelicht was over het feit dat hij zich door een advocaat kon laten begeleiden hij enkel de dag en het uur kon lezen van het geplande verhoor. De informatie dat hij zich kon laten begeleiden door een advocaat moest overeenkomstig artikel 10.1,a van de richtlijn 2005/85/EG gesteld worden “in een taal die hij redelijkerwijze geacht kan worden te begrijpen”, aldus verzoeker.

2.2. In een tweede middel, afgeleid uit de schending van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering (vreemdelingenwet), en van de artikelen 26 en 27 van de richtlijn 2005/85/EG van 1 december 2005, voert verzoeker aan dat hij vergat zijn origineel Afghaans paspoort te tonen, hetgeen te wijten is aan het feit dat hij niet werd bijgestaan door een advocaat, document waarvan hij bij het verzoekschrift een kopie voegt. Verzoeker vraagt de bestreden beslissing te vernietigen om de authenticiteit van het paspoort te laten onderzoeken. Verzoeker vervolgt dat zijn nationaliteit betwisten of in twijfel trekken zonder de authenticiteit van het paspoort te laten nakijken een schending zou inhouden van de artikelen 3 en 13 van Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) en de artikelen 1319, 120 (lees: 1320) en 1322 van het burgerlijk wetboek. Hij stelt, onder verwijzing naar arrest 45.395, dat uit het paspoort uitgereikt te Brussel op 22 februari 2011 ontegensprekelijk blijkt dat hij de Afghaanse nationaliteit bezit en geboren is in Nangarhar, hetgeen eveneens wordt bevestigd door twee attesten van personen die verzoeker kennen. Tot slot wijst verzoeker erop dat de subsidiaire bescherming niet kan worden geweigerd op basis van een eventueel recht op verblijf in een veilig derde land of een land waar verzoeker asiel zou hebben gekregen en van hem een probatio diabolica wordt geëist indien er vanuit gegaan wordt, zoals de bestreden beslissing het doet, dat verzoeker misschien een andere nationaliteit verworven zou hebben en het tegenovergestelde niet bewijst.

Aan het verzoekschrift worden volgende stukken toegevoegd: kopie van een bladzijde uit een paspoort afgeleverd te Brussel op 22 februari 2011; twee kopieën van Belgische identiteitskaarten met twee brieven waarin wordt bevestigd dat verzoeker Afghaans onderdaan is.

2.3. Artikel 7 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, zoals gewijzigd door het koninklijk besluit van 18 augustus 2010 luidt als volgt:

“§ 1. Naast de procedure voor het versturen van de oproepingen die is voorzien in artikel 51/2, zesde lid van de wet, en zonder hieraan afbreuk te doen, stuurt de Commissaris-generaal of zijn gemachtigde een kopie van elke verzending per gewone post zowel naar de effectieve woonplaats, indien hij daarover is ingelicht en van latere datum is dan de door de asielzoeker gekozen woonplaats, als per gewone post, per fax of per e-mail naar de advocaat van de asielzoeker

§ 2.(...)

§ 3. Indien de asielzoeker wordt opgeroepen op zijn gekozen woonplaats bij een ter post aangetekende zending of per drager tegen ontvangstbewijs, moet het gehoor minstens acht werkdagen na de datum van verzending van de oproeping voor gehoor plaatsvinden, (...)”

In casu stelt de Raad vast dat verzoeker per aangetekend schrijven aan zijn gekozen woonplaats op 3 februari 2011 werd uitgenodigd voor een gehoor op 25 februari 2011 (adm. doss., stuk 7). Op 7 februari 2011 meldt verzoekers raadsman zijn tussenkomst en vraagt hij hem van “alle oproepingen en beslissingen die aan mijn cliënt gestuurd zullen worden op de hoogte te brengen” en “met het oog op de voorbereiding van zijn nieuw gehoor door uw diensten, een volledig kopie van zijn dossier te willen overmaken”. Op het ogenblik dat verzoeker door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werd opgeroepen voor gehoor was deze dienst niet op de hoogte van de tussenkomst van een advocaat, zodat een kopie van de oproeping niet naar de raadsman kon worden overgemaakt. Uit artikel 7, §1 van voornoemd koninklijk besluit kan niet worden afgeleid dat het Commissariaat-generaal de verplichting heeft een kopie van de oproeping te sturen naar de advocaat wanneer deze laatste op een later tijdstip dan de verzending van de uitnodiging zijn tussenkomst meldt. Er kan immers redelijkerwijs vanuit gegaan worden dat indien een asielzoeker nadat hij zijn oproeping kreeg een raadsman raadpleegt, hij deze raadsman op de hoogte brengt van de datum van het gehoor of hem de oproeping toont.

Zoals in het verslag aan de Koning over het koninklijk besluit tot wijziging van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (18 augustus 2010) wordt gesteld wordt er “[A]ls verplichting ter aanvulling van de wet (...) eveneens voorzien dat er, ter informatie, per fax of per e-mail, een kopie van de oproeping wordt verstuurd naar de advocaat van de asielzoeker.” en “[A]ngezien het immers aan de asielzoeker is om zijn raadsman in te lichten over de stand van zijn procedure, heeft de kopie van de oproeping slechts een informatieve waarde.”

Waar verzoeker nog verwijst naar het arrest 56 354 van 21 februari 2011 merkt de Raad op dat dit arrest niet in het minst deze problematiek tot voorwerp heeft. Verzoeker bedoelt waarschijnlijk het arrest nr. 56 364, doch in dit geval was de tussenkomst van een advocaat reeds gemeld in het kader van de asielpcedure en werd gewezen op artikel 9, § 1, dat onder meer bepaalt dat de oproeping tot gehoor minstens de vermelding bevat dat de asielzoeker zich op de dag van het gehoor kan laten bijstaan door een advocaat en een vertrouwenspersoon, wat niet het geval was.

Verzoekers argument dat zijn raadsman zijn tussenkomst meer dan acht werkdagen voor het gehoor meldde is in deze niet dienend vermits uit artikel 7, §1 niet kan worden afgeleid dat het Commissariaat-generaal de advocaat die zich op een later tijdstip kenbaar maakt alsnog op de hoogte moet brengen van een reeds verstuurde oproeping aan zijn cliënt. Waar verzoeker verwijst naar artikel 7, §2 wijst de Raad erop dat dit onderdeel betrekking heeft op minderjarigen, wat in casu niet het geval is. In de mate verzoeker de termijn van 8 werkdagen in artikel 7, §3 bedoelt, dient te worden vastgesteld dat dit onderdeel enkel een verplichting inhoudt voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Tot slot wijst de Raad erop dat verzoeker op geen enkel ogenblik tijdens het gehoor op 25 februari 2011 een opmerking heeft gemaakt dat hij zijn verklaringen wilde afleggen in het bijzijn van zijn raadsman. In het geval van verzoeker betreft het aldus niet dezelfde situatie vermits het Commissariaat-generaal nog niet op de hoogte was van de tussenkomst van een raadsman en de oproeping wel degelijk vermeldde dat verzoeker zich kon laten bijstaan.

Waar verzoeker nog stelt dat hij het gedeelte van de oproeping niet begreep waarin hij wordt ingelicht dat hij zich kan laten bijstaan door een advocaat wijst de Raad erop dat uit het schrijven zelf van de raadsman van 7 februari 2011, met name vier dagen na de oproeping, kan worden afgeleid dat verzoeker een advocaat heeft geraadpleegd en er ook redelijkerwijs kan vanuit gegaan worden dat verzoeker zijn raadsman minstens de oproeping toont. Hoe dan ook, in toepassing van artikel 51/4 van de vreemdelingenwet werd het Nederlands aangewezen als de proceduretaal en de taal die het bestuur dient te gebruiken bij het opstellen van de dossierstukken en bij het nemen van de beslissing. Wat de voorgehouden schending van artikel 10, 1.,a) van de richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreft stelt de Raad vast dat daarin in algemene termen wordt gestipuleerd dat de asielzoekers moeten worden ingelicht over de te volgen procedure en over hun rechten en verplichtingen tijdens de procedure, alsmede over de gevolgen die kunnen ontstaan indien ze hun verplichtingen niet nakomen of niet met de autoriteiten samenwerken, zij ingelicht moeten worden over de termijnen en over de middelen waarover zij beschikken en dit in een taal die zij redelijkerwijze geacht kunnen worden te begrijpen. Aan die verplichting wordt door de Belgische asielinstanties voldaan zoals blijkt uit de wet betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen van 12 januari 2007. Artikel 14: *“Bij de toewijzing van de verplichte plaats van inschrijving biedt het Agentschap de asielzoeker een informatiebrochure aan. Deze is in de mate van het mogelijke opgesteld in een taal die de asielzoeker begrijpt en beschrijft met name zijn rechten en plichten zoals beschreven in deze wet of in de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn. Voorts bevat ze de adressen en verdere gegevens van de bevoegde instanties en van de verenigingen die hen medische, sociale en juridische bijstand kunnen verlenen. Zodra de asielzoeker in de hem toegewezen opvangstructuur aankomt, wordt deze informatie aangevuld door het aan de asielzoeker overgemaakt huishoudelijk reglement van de opvangstructuur bedoeld in artikel 19.”* Artikel 15: *“Het Agentschap of de partner ziet erop toe dat de begunstigde van de opvang toegang heeft tot sociale tolk- en vertaaldiensten in het kader van de uitoefening van zijn rechten en plichten zoals deze in deze wet worden beschreven. Het Agentschap of de partner kan overeenkomsten afsluiten met diensten of organisaties die gespecialiseerd zijn op het vlak van sociaal tolk- en vertaalwerk.”* Verzoeker toont niet in het minst aan dat hij niet correct op de hoogte werd gebracht van de asielpcedure of dat hij geen beroep kon doen op de door de overheid voorziene sociale tolkdiensten. Tot slot wijst de Raad erop dat bij aanvang van het gehoor werd verduidelijkt dat verzoeker eventuele problemen (betreffende de tolk of andere) moet melden hetgeen hij niet heeft gedaan. De Raad is dan ook van oordeel dat het gehoor correct is verlopen.

2.4. De Raad stelt vast dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing waarin hem de vluchtelingenstatus wordt geweigerd niet weerlegt in zijn verzoekschrift. De motieven blijven bijgevolg gehandhaafd en worden beschouwd als zijnde hier hernomen. In hoofde van verzoeker kan dienvolgens geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.5. In de mate verzoeker beweert dat hij zijn origineel Afghaans paspoort tijdens het gehoor vergat te tonen omdat er niemand was om hem daaraan te herinneren, is de Raad van oordeel dat dit argument niet ernstig is vermits uit de lezing van het gehoorverslag blijkt dat de interviewer duidelijk de vraag heeft gesteld of verzoeker nog meer documenten had om de eerdere vaststellingen te weerleggen en of hij nog meer documenten bij heeft. Het is dan ook op zijn minst merkwaardig dat hij geen enkele allusie heeft gemaakt op het feit dat hij drie dagen eerder bij de Afghaanse ambassade een Afghaans paspoort heeft afgehaald. Het is eveneens merkwaardig dat verzoeker niet eerder attesten van personen die hem reeds in Afghanistan zouden hebben gekend neerlegde en daarvoor wacht tot na het gehoor van zijn vierde asielaanvraag.

2.6. Hoe dan ook, de nood aan bescherming geboden door artikel 48/4 van de vreemdelingenwet moet getoetst worden ten aanzien van het land of de landen van de nationaliteit van de verzoekende partij of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats. Deze vereiste vloeit voort uit de noodzaak om te beoordelen of de verzoeker de bescherming van dit land niet kan invoeren of indien hij geldige redenen aanvoert om te weigeren er zich op te beroepen. Voorts wijst de Raad op artikel 48/5, §3 van de vreemdelingenwet waaruit afgeleid dient te worden dat regionale verschillen omtrent de veiligheidssituatie in het land van herkomst in aanmerking dienen genomen te worden bij de beoordeling voor het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of het reëel risico op ernstige schade. Derhalve is het noodzakelijk dat verzoeker zijn afkomst Nangarhar aannemelijk maakt zodat kan worden nagegaan of de betrokkene nood heeft aan internationale bescherming.

Vooreerst dient te worden gewezen op de vaststellingen naar aanleiding van verzoekers eerste asielaanvraag, en meer bepaald het arrest nr. 26.358 van 24 april 2009: (1) er werd duidelijk vastgesteld dat verzoeker er niet in slaagt de Afghaanse kalender correct te hanteren; (2) zijn informatie die hij verstrekt omtrent de in omloop zijnde muntstukken met een waarde van vijf Afghani en omtrent de opiumproductie in zijn regio is in strijd met de informatie aanwezig in het administratief dossier; (3) hij kan geen enkel concreet voorbeeld geven van incidenten en aanslagen in zijn streek; (4) zijn kennis van de politieke situatie in zijn regio, van het Talibanregime en de parlementsverkiezingen is geheel ontoereikend. In voornoemd arrest, dat gezag van gewijsde heeft, wordt besloten dat *“uit het aldus aangetoonde gebrek aan kennis over Afghanistan (...) de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in redelijkheid (mocht) afleiden dat verzoekende partij niet het bewijs leverde van haar beweerde herkomst”*. Met betrekking tot de ingediende taskara stelde de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen reeds dat gezien verzoekers bedrieglijke verklaringen met betrekking tot zijn recente verblijf in Afghanistan aan het document geen enkele waarde kan worden gehecht en uit de aanwezige informatie bovendien blijkt dat frauduleuze identiteitsdocumenten verkrijgbaar zijn in Afghaanse steden of in Peshawar.

Ter ondersteuning van zijn tweede asielaanvraag diende verzoeker volgende documenten in: de taskara van zijn vader, zijn stemkaart, en een brief en naamkaartje van Sherzad Stana Gul, voorzitter van de “Afghan Social Democratic Party”. In zijn beslissing van 17 maart 2010, beslissing waartegen geen beroep werd aangetekend, oordeelde de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen als volgt: *“Zowel de taskara van uw vader als zijn verkiezingskaart kunnen de in het kader van uw eerste asielaanvraag gedane vaststellingen met betrekking tot de ongeloofwaardigheid van uw recent vertrek uit de provincie Nangarhar niet wijzigen. Deze documenten betreffen vooreerst uw vader, en niet uzelf en zijn in sé dus geen bewijs van uw aanwezigheid in Nangarhar de laatste jaren. Wat de kieskaart betreft is het opmerkelijk dat u beweert dat de kaart werd aangevraagd voor de parlementsverkiezingen (...). U verwacht deze blijkbaar met de presidentsverkiezingen (...) . Deze foutieve verklaringen bevestigen verder het reeds in het eerste gehoor vastgestelde gebrek aan kennis van het politieke landschap.(...) Ook de brief van Stana Gul Sherzad kan uw geloofwaardigheid niet herstellen. (...)”*

De Raad is dan ook van oordeel dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen ook naar aanleiding van verzoekers vierde asielaanvraag in de onmogelijkheid verkeert om de eventuele nood aan bescherming in hoofde van verzoeker te beoordelen en dat zulks toe te schrijven is aan het feit dat verzoeker in gebreke blijft een duidelijk beeld te schetsen van zijn verleden, en zijn reële verblijfssituatie of regio van herkomst. Het gegeven dat verzoeker thans een Afghaans paspoort voorlegt waarin wordt gesteld dat hij geboren zou zijn in Nangarhar neemt niet weg dat hij middels zijn verklaringen en voorgelegde documenten in zijn vorige asielaanvragen zijn afkomst uit Nangarhar niet heeft aangetoond. De Raad wijst er nogmaals op dat regionale verschillen omtrent de veiligheidssituatie in het land van herkomst in aanmerking dienen genomen te worden bij de beoordeling van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of het reëel risico op ernstige schade, en dat het dan ook aan

verzoeker is aannemelijk te maken middels verklaringen en objectieve bewijzen dat hij in Nangarhar woonde en daar zijn sociaal vangnet heeft, wat in casu niet het geval is.

Aan de authenticiteit van het op 22 februari 2011 verkregen Afghaans paspoort wordt door de Raad niet getwijfeld al kunnen wat de inhoud betreft de nodige vraagtekens worden geplaatst omdat dit document immers is afgegeven louter op basis van verzoekers verklaringen. In de mate dit paspoort uitsluitend biedt over de nationaliteit van verzoeker wijst de Raad erop dat de vermelding dat hij geboren is in Nangarhar - wat louter op basis van zijn verklaringen is - niets wijzigt aan de vaststellingen dat verzoeker niet in het minst aannemelijk maakt dat hij daar getogen is, noch biedt dit paspoort uitsluitend over verzoekers verblijfplaats(en) elders in Afghanistan.

Wat betreft de vermeende schending van artikel 1319,1320 en 1322 van het Burgerlijk Wetboek stelt de Raad vast dat voormelde artikelen betreffende de bewijsregels van het Burgerlijk Wetboek, betrekking hebben op het civielrechtelijke bewijs van verbintenissen en van betaling doch geenszins van toepassing zijn op de beslissingen genomen in het kader van de vreemdelingenwet. Het onderdeel betreffende de schending van artikel 1319, 1320 en 1322 van het Burgerlijk Wetboek is derhalve niet ontvankelijk (Raad van State, arrest nr. 155.679 van 28 februari 2006).

De wetgever inspireerde zich voor artikel 48/4, § 2, b op artikel 3 EVRM (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2478/001, 86). Bijgevolg kan voor de interpretatie van artikel 48/4 § 2, b nuttig worden verwezen naar de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) betreffende artikel 3 EVRM. Algemeen kan worden gesteld dat ook het Hof het bewijs van het ernstig en reëel risico bij de verzoeker legt. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>RvS 25 september 2002, nr. 110.626). Derhalve kan verzoeker niet volstaan met de blote beweringen dat *“men (...) ervan uit (kan) gaan dat een toestand die de toekenning van de subsidiaire bescherming rechtvaardigt een ernstig risico van schending van artikel 3 met zich meebrengt”* en *“weigeren de subsidiaire bescherming toe te kennen en bijgevolg een ernstig risico van schending van artikel 3 EVRM te onderzoeken zou geen ernstig onderzoek in de zin van artikel 13 EVRM vormen”* om aan te tonen dat artikel 3 EVRM zou zijn geschonden. De Raad wijst in casu op de uitspraak van het EHRM waarin het hof oordeelde dat hoewel er sprake is van serieuze mensenrechtenschendingen in Afghanistan, dit niet automatisch leidt tot schending van artikel 3 EVRM (CASE OF N. v. SWEDEN (Application no. 23505/09) 20 Juli 2010).

Wat de algemene veiligheidssituatie in Afghanistan betreft herhaalt de Raad dat het, rekening houdende met de regionale verschillen, aan verzoeker toekomt aannemelijk te maken uit welke regio hij precies komt of waar hij en zijn familie de laatste jaren in Afghanistan hebben verbleven. Gelet op het voorgaande maakt verzoeker zijn afkomst uit Nangarhar niet aannemelijk zodat het onmogelijk is zijn nood aan bescherming concreet te onderzoeken.

Wat de twee attesten betreffen waarin wordt gesteld dat verzoeker afkomstig is uit de provincie Nangarhar wijst de Raad erop dat dit gesolliciteerde attesten zijn waaraan geen enkele objectieve bewijswaarde wordt toegekend, temeer deze voor het eerst worden voorgelegd naar aanleiding van een vierde asielaanvraag.

2.7. Waar verzoeker tenslotte stelt dat de subsidiaire bescherming niet kan worden geweigerd op basis van een eventueel verblijf in een veilig derde land merkt de Raad op dat de subsidiaire bescherming niet wordt geweigerd om die reden, zoals blijkt uit het voorgaande.

2.8. In de mate verzoeker ter terechtzitting betoogt dat hij in een schizofrene toestand terecht gekomen is, hij als Afghaan een tijdelijk verblijf van zes maanden heeft verkregen na een hongerstaking, hij twee getuigenissen heeft van personen die hem ook reeds in Afghanistan/Nangarhar kenden, zijn tongval volgens de tolk typisch is voor Sherzad en de houding van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen wijst op rechtswijgering en een gebrek aan een ernstig onderzoek, wijst de Raad erop dat het allereerst de asielzoeker toekomt om de verschillende elementen van zijn relaas toe te lichten, en de nodige informatie te verschaffen om over te kunnen gaan tot het onderzoek van zijn aanvraag, eveneens vanuit de invalshoek van de bepaling van het land dat geacht wordt bescherming te bieden, en dat het de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in haar declaratieve opdracht enkel toekomt, in het licht van de verklaringen van de betrokkene en van de

concrete omstandigheden van de zaak, te onderzoeken of een vreemdeling voldoet aan de voorwaarden bepaald bij artikel 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet teneinde hem al dan niet de status van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. De vaststelling dat verzoeker een tijdelijke verblijfsvergunning heeft verkregen, een bevoegdheid die behoort de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid die verantwoordelijk is voor de verblijfsrechtelijke aspecten van de vreemdeling, kan daaraan niets wijzigen. Uit niets kan worden afgeleid dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen correct en individueel onderzoek zou hebben gepleegd rekening houdende met alle elementen van de zaak. Het loutere feit dat verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus niet heeft verkregen wijst nog niet noodzakelijk op "rechtsweigering" of een gebrek aan een ernstig onderzoek. Ook zonder de noodzaak van het bewijs van een individuele dreiging, kan de aanvrager van de subsidiaire bescherming niet louter naar een algemene toestand verwijzen doch moet hij enig verband met zijn concrete toestand aannemelijk kunnen maken. De Raad wijst er nogmaals op dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sterk varieert per provincie en per district. Het is derhalve noodzakelijk na te gaan uit welk onderscheiden deelgebied de betrokkene afkomstig is en of zich in dat deelgebied een hoge mate van willekeurig geweld voordoet in het kader van het aan de gang zijnde gewapende conflict. Daartoe moet de betrokkene ook aannemelijk maken uit welke regio hij afkomstig is en waar hij kan buigen op een sociaal vangnet, wat in casu niet het geval is. De loutere bewering dat de tolk zou gezegd hebben dat hij de typische tongval heeft van Sherzad en twee attesten van landgenoten die verklaren dat hij afkomstig zou zijn uit Nangarhar, attesten waaraan overigens geen objectieve bewijswaarde kan worden toegekend omdat ze gesolliciteerd zijn en geen officiële documenten betreffen, wijzigen niets aan het voorgaande.

De Raad merkt tenslotte op dat in het kader van huidig beroep enkel uitspraak kan worden gedaan over het vluchtelingenstatuut en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, en niet over de verwijdering van de vreemdeling, waaronder een eventuele maatregel tot gedwongen terugkeer.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig juli tweeduizend en elf door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

mevr. A. SMETS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. SMETS

M.-C. GOETHALS